

Nick Perumov

Svärdens väktare 8.

Nekromantikerns krig
I · Debut

*Översättning från ryska
Maxim Grigoriev*

COLT SO MMXII

© Nick Perumov 2004
© Ersatz, Stockholm 2012

Originalalets titel *Воина мага 1. Дебюм*
Översättning från ryska Maxim Grigoriev
Redaktörer Britt-Marie Ingdén-Ringselle, Elin Parkman & Ola Wallin
Korrekturläsare Wera Minth
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration & karta Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Spindulys, Litauen 2012

ISBN 978-91-86437-16-9

Av Nick Perumov har tidigare utgivits (på Coltso & Ersatz):

SVÄRDENS VÅKTARE 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
SVÄRDENS VÅKTARE 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)
SVÄRDENS VÅKTARE 3: *Nekromantikerns födelse* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 4: *Nekromantikerns irrfärder* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 5: *Nekromantikerns flykt* (2009)
SVÄRDENS VÅKTARE 6: *Nekromantikerns ensamhet 1* (2010)
SVÄRDENS VÅKTARE 7: *Nekromantikerns ensamhet 2* (2011)
MÖRKRETS RING 1: *Alvoklingan* (2010)

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se
www.ersatz.se
www.perumov.com

Persongalleri

Agata, alias *Seamni*, alias *Thaide*, f. d. dankerslavinna, träsvärdet Immeltorns första bärare och dankernas Orakel; kejsarens älskade som rövades bort av Vita vålnaden.

Aneto, mäktig vitmagiker, rektor för Akademien för högre magi i Ordos.

Claudius, Första legionens anförare, kejsardömets andre man.

Daenur, svartmagiker och Fess lärare vid Akademien för högre magi.

Efram, en vampyr som kejsaren mötte i ett träsk i Eviol, tillhör Nattens folk och antagligen det sista levande ögonvittnet från forntidens krig.

Egmont, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Evis Emplada, stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.

Fader Eilau, inkvisitor i Arvest, motståndare till Fess.

Evengar av Salador, även känd som *Saladoréen*, legendarisk svartmagiker och författare till den bannlysta traktaten *Om livet bortom döden*.

Fess, magiker från Dalen. Hoppade av sina studier för att bli legoknekt hos Grå förbundet i Melinvärlden, sedermera rådgivare åt kejsaren. Kastas ut ur Melinvärlden och hamnar i Eviol, med raderat minne. Blir nekromantiker – en svartmagiker med makt över odöda – efter studier vid Akademien för högre magi i Ordos.

Ebeneser Jals, ljusmagiker som ljerat sig med Fess. Trots sin ångerfullhet avrättades han av Inkquisitionen genom »snabb styckning«.

Kattugglan, Fess namn i Eviol.

Kejsaren, enväldig härskare över kejsardömet Melin.

Kitsum, legoknekt från Grå förbundet, maskerad till clown.

Ignatius Kopper, Dalens mäktige ärkemagiker.

Klara Kummel, en mäktig trollkvinna från magikernas Dal, legoknekt och Stridsmagikergilletts inofficiella överhuvud och Fess gamla lärarinna.

Kerr Laeda, namnet på Fess hemma i Dalen.

Lokatten, tempelväkterska och färdkamrat till Fess; av okänt ursprung.

Lokatten, drakflicka som följer Fess; uppkallad efter Lokatten ovan.

Fader Mark, inkvisitor.

Megana, härskarinna över Magigården och Frälsarens ivriga anhängare.

Melwill, äldre stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.

Irene Meskot, trollkvinna från Dalen och erfaren helerska. Sedan länge en av Klara Kummels rivaler.

Pradd, en orch, följeslagare till Fess, vän med gnomen Sugutor.

Rajna, legoknekt och valkyria, vakt i Dalens väktarstyrka, Klara Kummels gamla vapensyster.

Saladoréen, se *Evengar av Salador*.

Sezjes, magiker från Melin, ledare för en av Regnbågens mäktigaste ordnar.

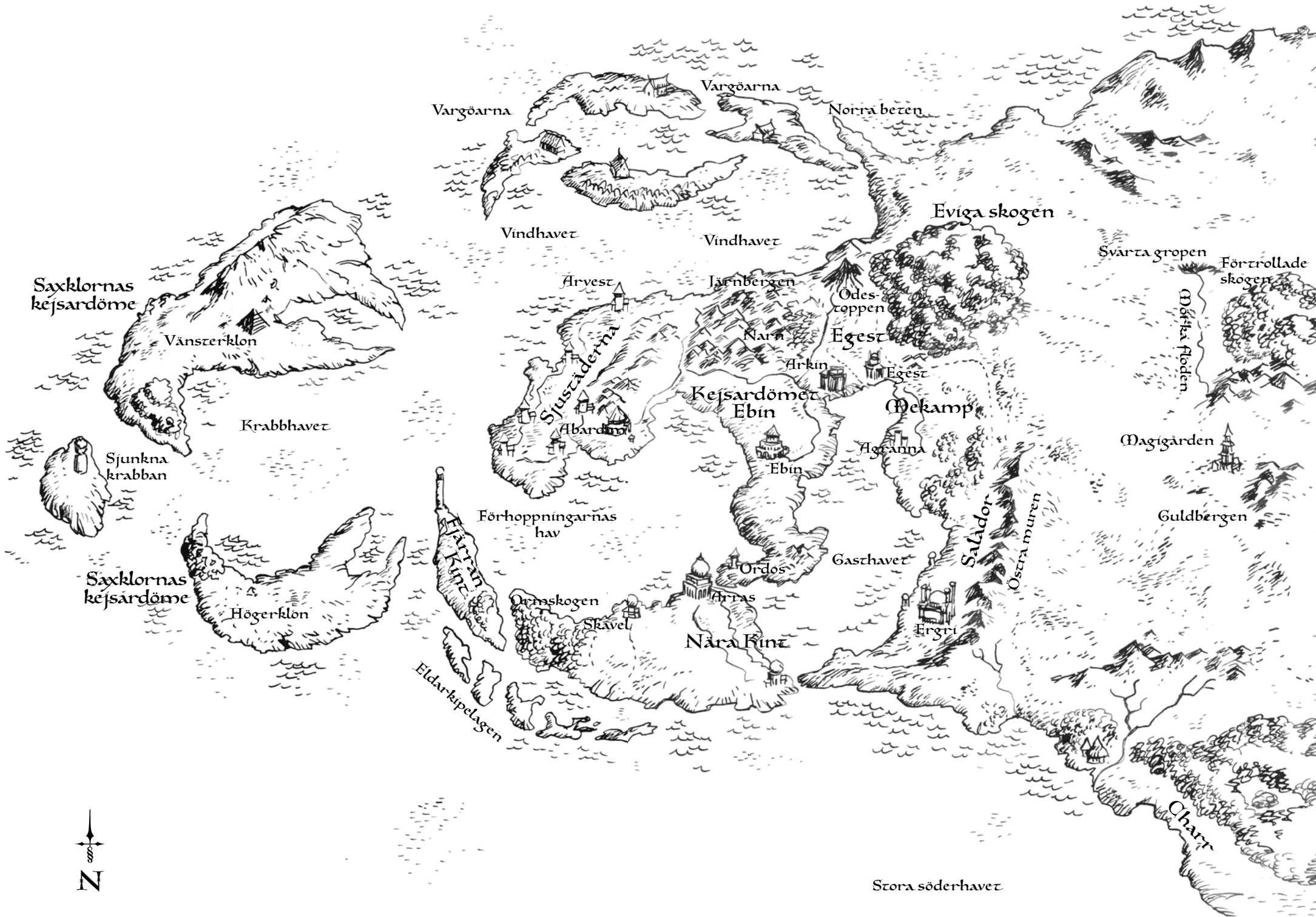
Silvia, ung flicka och magiker i Röda arken i Melinvärlden. Utsänd av Ignatius Kopper med uppdraget att undanröja Klara Kummel, som fallit i onåd hos ärkemagikern.

Sugutor, en gnome, följeslagare till Fess, vän med orchen Pradd.

Tavi, uppfostrad av de friborna, vandrande krigerska och trollkvinna från Melinvärlden. Sökte efter diamantsvärdet Dragnir tillsammans med gnomen Sidri Dromarong på uppdrag av gnomernas Stentron.

Vejde, alvernas drottning i Eviga skogen.

Evial

Prolog Mellanvärlden

DE FUKTIGA, grå dimslöjorna skingrades långsamt inför mina ögon. Hjärtat kändes blytungt och värken maldade i bröstet. Kan gudar verkligen känna smärta? Ska inte de vara för evigt unga, vackra och friska? I så fall var vi nog inte de rätta gudarna.

»Här är det, broder!« dånade Rakots triumferande basröst. »Här är det!«

»Äntligen!« svarade jag.

»Ja, äntligen... Och fråga inte hur många skickliga spejare som försvann här i träskan innan vi fann vad vi sökte.«

»Må Demogorgon bevara deras själar«, svarade jag mekaniskt. »De gjorde sin plikt, de...«

»Broder, du är inte på Hedinsej nu. Det här är inte hemma i Nattens rike«, avbröt Rakot. »Spejarna var inga människor, har du glömt det?«

»Desto värre...«, svarade jag. »Är du klar med alla förberedelser, broder?«

»Jodå, nog är de klara allt. Flyghundar, mangarpikenerare, vanerskyttar...«

»Utmärkt. Mina styrkor är också redo. Lycka till, broder. Jag börjar på din signal.«

»Som vi kom överens!«

En svart drake väste ilsket åt mig och böjde på benet för att låta den forne Mörkrets furste klättra upp på dess rygg.

»Sch«, hyschade jag och draken vände bort sin gula ormblick. »Som vi kom överens, broder. Och rusa inte åstad, är du snäll. Du vet vad som händer... om du får för dig att vifta med svärdet.«

»Vem tar du mig för?« fråste Rakot uppifrån drakryggen och svepte in sig i sin berömda röda mantel. »Det vet jag väl! Och du är inte min dadda... Vänta på min signal, broder. Invänta den. Dåså, framåt!« Det sista var riktat till draken.

De väldiga svarta vingarna vecklade ut sig och tog spjärn mot luften – rättare sagt, mot det luftsurrogat som fyllde Mellanvärlden. Med ett ryck steg draken mot skyn; på vidundrets rygg satt

den orörlige Rakot med armarna i kors. Bakom min fosterbroder fladdrade manteln som en magisk flamma.

10 Ja, sådan kände man honom i mången värld. Och i mången epok. Härskaren som leder sina trupper till strid. De unga gudarnas legioner brukade skräckslaget falla på knä när Mörkrets furste i sin blodröda mantel stormade förbi deras led. Otaliga segrar hade Mörkrets vapen firat på slagfältet, även när Rakots krigare stred en mot tio, en mot femton, ibland en mot tjugo lakejer till De unga gudarna, Ordningens härskare – förkrossande och fullständiga segrar. Tillika meningslösa. Ringen drogs ändå samman. Till sist belägrade De unga gudarna Mörkrets fästning – Rakots och hans anhängares sista utpost.

Jag ruskade på huvudet. Det var så länge sedan. Vi avgick ändå med segern till slut. Vi stormade och erövrade Det förlovade landet och blev De nya gudarna, Jämviktens gudar. Och nu var vi här, för att äntligen krossa Kaosets sista fäste i våra världar. Rättare sagt, det sista fäste som vi *kände till*.

Ön Brandej.

Vi hade funnit den. Rakot överdrev inte när han talade om alla spejare som gått förlorade under jakten.

Man får aldrig underskatta Kaosets makt. Eller dess människovapen.

En gång i tiden trotsade Brandejs klippor Hjorwards vidsträckt hav. Kaosets tjänare betraktade sig som okrossbara. De smidde sina ränker och väntade på den dag då de kunde kasta sin mask som enkla mörkermagiker och förkunna den slutliga segern för sin gestaltlöse härskare.

Men deras planer gick om intet.

Brandej. Det var dit som min och Rakots generation hade flytt undan en säker och kvalfull död. De sanna magikernas generation. De sista herrarna över De uråldrigas tempel, som stod på toppen av Titanernas raserade pelare.

Ja, de valde livet framför döden och gav efter för Kaoset. De dök upp vid Brandejs port och bedyrade sin undergivenhet. Vi är redo att tjäna er sanning och tro, sade de.

Förbannade vare de för detta i evigheters evighet.

De begav sig till Brandej. Allihop. I spetsen för dem gick självaste Generationsrådets överhuvud Merlin. Och endast Feloste, under-

bara Feloste som hade fött Sorgebarnet, valde att med fast hand förpassa sig själv till nästa livs okända värld, dit alla Sanna magiker kommer efter sitt fall.

Ytterligare en Sann magiker av vår generation vägrade sätta sin fot på Brandejs blodröda tröskel.

Sigrlinn.

Hon stupade i slutstriden om Hedinsej. Jag lyckades slita henne ur mörkrets famntag. . . . men hon försvann igen, utan ett spår, och ingen av oss, vare sig jag, Rakot eller ens Besvärjelseläsaren, kunde finna henne. Varken på den här eller andra sidan.

. . . Århundradena går och Merlin ångrar det han gjort. Han flyr Brandej (jag fick aldrig veta om det skedde i smyg eller med våld) och håller sig gömd i fjärran världar, men Kaosets utsände, det mäktiga människovapnet (jag kan inte ens tänka på honom som en människa) spårar upp och spärrar in honom – i en dittills betydelslös värld vid namn Melin.

Merlin flyr ur fångenskapen när världen som härbärgerar honom läggs på Ödets våg. Han bryter sig ut och dör en ärorik död i den avgörande striden mot Den onämnbars hantlangare.*

De andra magikerna av vår generation stannade emellertid på Brandej, i skydd av Kaosets säkra murar – trodde de. O, vad försiktiga de hade blivit av sig! De agerade aldrig öppet, utan föredrog bakhåll. En pil i ryggen. Gift. Långsamt verkande besvärjelser, utan skydd, utan räddning.

Ändå drogs ringen samman, trots att Den onämnbars framfart genom Ordningen tog lejonparten av våra krafter i anspråk.

Mina sändebud rustade härar på Storhjorwards alla fyra kontinenter. Den södra hade aldrig återhämtat sig helt efter De kroppslösa fruktansvärda invasion (samma invasion som de fega alverna flydde från till Norra Hjorward, där de grundade kungadömet Elfran och levde sina dagar i skuggan av förbannelsen som deras stupade fränder uttalat över dem i väntan på hjälpen som aldrig kom), men även på dess stränder låg långa, snabbgående katamaraner redo att avsegla.

Brandejs magiker hade insett att de låg illa till. Det var trots allt vi och inte de som blev De nya gudarna.

* Se *Diamantsvärdet och Träsvärdet* 2, s. 460.

De utnyttjade all sin skicklighet för att gömma ön för våra blickar, och framför allt beslutade de att lämna Hjorward och försvinna i Mellanverklighetens bottenlösa djup. Lättare sagt än gjort, visade det sig. Alltför många sinnrika magiska anordningar och förbindelser med Kaoset låg dolda nere i den förtrollade öns granitfundament och dess arsenaler var så fulla att det var omöjligt att få med sig allt. Eller kanske var magikerna alltför fästa vid Brandejs vackra landskap.

Hur som helst tog de helt enkelt med sig hela ön. Och gömde sig på denna gigantiska, men sköra jordkoka i Mellanverklighetens gränslösa ocean.

De gjorde allt som stod i deras makt för att sopa undan spåren och iscensatte en monumental katastrof, resultatet av ett misslyckat magiskt experiment.

Ändå fann vi dem, efter århundraden av enträget sökande.

Det är inte svårt för gudar, inte ens om de tjänar Jämvikten, att samla stora härar. Det finns alltid gott om folk som beredvilligt byter sin lugna, fredliga tillvaro mot stridens rus, oavsett hur små chanserna är att återvända hem med krigsbyten.

Brandej. Inte längre i Hjorward, utan här, i Ordningens hjärta, där världarna ligger tätt packade och stjärnornas kristallsfärer nästan kolliderar. Listigt, det måste man säga. Inte i några av människorna och Skaparen bortglömda utkanter (där vi letade först), utan här, precis i närheten av Det förlovade landet, som blev vårt hem vare sig vi ville det eller inte – här löpte alltför många av Ordningens magiska flöden och floder samman.

Ändå vi fann ön. Och nu ger vi oss inte.

Insvept i dimslöjor svävar den lilla ön ovanför världarna, och på toppen av den röda klippan trängs spetsiga stridstorn. Murarna skjuter rakt upp ur graniten, intill avgrundens rand. Runt klippan böljar ett ogenomträngligt, grått dimhav; emellanåt dyker mörka, blänkande kroppar upp ur djupen och försvinner lika fort ner igen.

»Som att vara ung på nytt«, undslapp det mig.

Ja, det påminde verkligen om den gamla goda tiden. Trupperna står redo för stormning. Stridsbesvärjelserna har dammats av. Självfallet har varken jag eller Rakot rätt att personligen dra ut i strid. Den förbannade lagen om Jämvikt!

Så långt ögat nådde åt både vänster och höger stod våra trupper.

Fotfolkets perfekta rektanglar av svart pansar som rest borst med slipade pikar, svärdsriddarnas spridda kedjor, stolta ryttarskvadroner, som sadlat alla tänkbara och otänkbara bevingade varelser med de märkligaste utseenden. Här fanns också hundratals katapulter och ballister. Från undangömda, slutna världar hade kanonjärer kommit, mörsarnas vida mynningar var redo att utslunga eldskurar över fiendefästningen.

Ja, vi tänkte gå till attack som två vanliga klanhövdingar från Hjorward, inte som gudar. Den gudomliga kraften är långt ifrån alltid en fördel. Vi kunde kasta våra mantlar och dra ut i strid som enkla pikenerare. Det tillät lagen. Med vissa begränsningar förstås, men jag visste att Rakot inte skulle nöja sig med enkelt stål när striden väl var i gång.

Över de spetsiga stridstornen vajade blodröda stridsfanor lojt i den icke-existerande vinden. Brandej tänkte inte kapitulera.

Djävrt, men dumt. Vi var Jämviktens gudar och vi hade inte kommit för en riddarturning. Rakot tyckte visserligen om att roa sig på det viset under sina resor incognito genom de olika världarna. För den som lyckades besegra honom i en duell väntade ett händelserikt, passionerat och kort liv. Mörkrets furste kunde skänka det som alla sanna krigare åstundade så innerligt: att dö unga efter en stor seger. Privilegiet att få dö obesegrade.

Jag väntade. Från andra sidan närmade sig Rakots kohorter de förment ointagliga borgmurarna. Svävande plattformar med katapulter, mörsare och tubor som utspydde flytande eld. Givetvis skulle Brandejs herrar svara med stridsmagi, just detta måste jag och Rakot försöka förhindra. Vi skulle förstås ha kunnat sätta samman en besvärjelse som utplånade hela den gigantiska klippan där borgen med Kaosets lakejer stod, men vi visste blott alltför väl vad denna till synes lättköpta seger skulle leda till, vilka floder av blod som skulle flyta på platser som vi inte ens kunde se. Några av Ordningens världar skulle drabbas av dödliga farsoter, kanske skulle några gruvliga ödeläggelseprofetior gå i uppfyllelse. Och vi skulle inte hinna hjälpa alla.

Varför är det så? Varför kan några förbrytare, besatta av en vedervärdig drift att mörda och plåga, helt ostraffat begå sina illdåd, medan vi gudar bara riskerar att göra allt etter värre om vi försöker stoppa dem?

Dessa frågor kan ingen besvara. Vem står över oss i Ordningen? Den store Orlangur? Kunskapens ande bevärdigade oss inte ens en blick efter vår seger i Det förlovade landet, i stället vandrade han bort längs stigar som bara han känner till, och vandringen kan mycket väl visa sig bli evig. Och Demogorgon har inte gett någon en hjälpande hand sedan tidernas begynnelse.

O, det här var något nytt. Plötsligt skymtade några kvicka rörelser ovanför Brandejs torn – med regnbågsskiftande vingar kom något otydligt och sammanhängande flygande i full fart rakt mot platsen där jag stod.

En kapten röt ett kort kommando. Pikenerarna slöt leden, skyttarna spände bågarna, sköldbärarna formerade sig och hakade fast sköldarna vid varandra. Bra gjort. De hade svurit på att försvara mig mot allt som kan genomborra, klyva eller krossa. Besvärjelser avvärjer jag själv.

Varelsen som störtade ner mot oss från Brandejs torn tycktes sakna fasta former. Man såg bara vingarnas skimrande halvcirkel, bara ett flyktigt svart streck och blänket av enorma facettögon.

»Skjut inte!« ropade jag till kaptenen. Här gjorde vanliga pilar ändå ingen nytta – Kaosets budbärare skyddades av mäktig magi. Jag hade kunnat skingra den, men... det var för tidigt. Först ville jag veta vad de föreslog. Förhandlingar? Vad hade de att erbjuda oss?

Besten hejdade sig och svävade i luften ett par dussin sazjen ifrån mig. De osynliga vingarna flaxade med ett torrt frasande, facettögonen brann med en dunkel eld.

»Hedin! Mörkerkännare!« ropade varelsen med nasal röst på ett språk som inte hade talats på långa tider – min egen generations språk, de sista Sanna magikernas generation. »Mina herrar har bett mig att förkunna: Avstå från Brandej, o Mörkrets kännare, ty vi har något att köpa vårt liv och vår frihet med.«

I mitt ställe skulle Rakot förmodligen ha morrat: »Gudar köpslår inte!« och beordrat kaptenen att genomborra sändebudet med pilar. Min fosterbroder erkände inte alltid rätten till diplomatisk immunitet.

»Vad?« frågade jag kort. Jag hade ingen lust att tävla i struntprat.

»Sigrlinn!« Varelsens röst förändrades fullständigt och nu knasttrade den som torrt ris under fötterna. »Sigrlinn! Säger namnet dig någonting?«

Jag svarade inte utan väntade tigande på fortsättningen. Att ta till orda nu innebar att blotta sin svaghet. Och jag ville absolut inte visa mig svag inför Brandejs herrar. Av uppenbara, ja, rentav banala anledningar.

»Sigrlinn!« upprepade varelsen. Inte utan viss tillfredsställelse anade jag en tvekan, till och med förvirring i den könlösa rösten. »Sigrlinn, Mörkerkännare! Är du likgiltig för hennes öde? Du förlorade henne, inte sant? Vi kan återbörda henne till dig. Eller – om du beordrar en stormning – förinta henne.«

Jag teg och såg djupt in i de stora facettögonen.

Vem är det som talar till mig? Makran? Estery? Feorad? Giasara? Parvaty? En gång i tiden var vi vänner... Sjtailir? Vi brukade alltid råka i luven på varandra, redan som barn.

»Sigrlinn blir nog inte glad när hon får veta att Mörkerkännaren svek henne med lätt hjärta! Vem vet, kanske ställer hon sig på vår sida? Svara, Mörkerkännare! Svara, Hedin!«

Jag tillät mig själv ett föraktfullt leende. Gudar förhandlar inte och köpslår inte. De straffar eller visar nåd. Vi hade kommit hit för att straffa. Inte ens om Sigrlinn tog gestalt framför mig (en gestalt som jag inte skulle glömma intill tidernas ände) skulle jag ändra mig och ge order om reträtt.

Varelsen hade kommit förgäves. Jag tänkte inte svara. Man bör alltid lyssna på ett sändebud, även när det inte är presentabelt, men det finns ingenting som säger att man måste svara.

De har inte och kan inte ha Sigrlinn. Hur vore det möjligt? Jag glömmar aldrig hur hon drabbade samman med sina egna lärjungar i Hedinsej. Med Nattrytterskorna. Häxorna, om man ska kalla saker vid deras rätta namn.

Efter det kunde ingen hitta henne. Kaosets tjänare har aldrig tillskrivits förmågan att hämta tillbaka stupade Sanna magiker. Å andra sidan hade de faktiskt skyddat min generation mot inverkan från Den uppenbarade arvtagarens obarmhärtiga lag.

Nej, tänkte jag bestämt. Det blir inga förhandlingar. Inte ens om Sigrlinn genom ett mirakel skulle befinna sig hos dem. Hon är död. För alla, utom för mig, men jag tänker inte ingå några avtal.

Jag vände mig bort från det bevingade sändebudet. Låt varelsen flyga sin väg. Här har den ingenting mer att hämta, särskilt som Rakots segervissa röst just dånade inom mig, ohörbart för alla andra:

»Sätt i gång, broder!«

Tiden var inne.

Den bevingade varelsen stämde upp ett tjut. Ett högt, öronbedövande tjut. De regnbågsskimrande vingarna piskade till och började arbeta frenetiskt. Jag uppsnappade kaptenens frågande blick och skakade på huvudet. Låt varelsen flyga. Den hade ändå inte lång tid kvar i livet.

Rakots armé hade gått till anfall. Fienden var bunden, inringad. Nu var det min tur.

Jag höjde handen. Och – en av få fördelar med att vara en gud – varenda levande själ i mina led såg nu min figur som nästan sträckte sig upp till den icke-existerande himlen. Tecknet jag gjorde var även det synligt för alla, såväl för mina egna som för fiendens soldater.

Det hördes inget klapper av järnbeslagna stövlar – det fanns ju ingen mark att gå på. I stället hördes otaliga vingar, befjädrade, fjälliga eller nakna. Mina flygande ryttare, som red på förunderliga varelser, beväpnade med de mest otroliga vapen, störtade framåt.

Fästningen på den röda klippan sveptes ögonblickligen in i ett moln. På avstånd påminde ryttarnas små gestalter om getingar som kretsar kring boet. Trots attackens rasande tempo visste var och en sina order; somliga styrkor tog höjd för att ta sig över tornen och bröstvärnen, andra dök ner och försvann in i den grå dimman för att landa på klippön som en gång i tiden varit en del av Hjorwardvärlden, men numera flöt omkring i Mellanverkligheten.

O ja, fiendemagikerna ägde betydande förmågor, och de måste ha uppådat allihop för att bryta banden med Hjorward och segla ut med sin ö som ett skepp på Mellanvärldens ocean.

Jag betraktade scenen under tystnad. Många av mina mannar skulle gå under. En tredjedel av de som anföll skulle stupa vid Brandejs murar, men två tredjedelar skulle forcera det tandade murkrönet, översvämma fästningens innandöme och sätta eld på allt som kom i deras väg. Sedan skulle jag och min broder slutföra det hela.

Egentligen hade jag trott att det skulle kännas som förr: hänryckningen, stridsruset, en känsla av att planen är riktig och utförs exakt (och det innebär att mina prognoser stämmer) – i stället återstod endast tomhet och leda. Så många slag vi varit med om. Somliga större, andra mindre. Emellanåt hade vi rentav förlorat – men bara en strid, aldrig ett krig.

Det förfelade sändebudets skimrande vingar försvann bakom fästningens brutna konturer. Undra vad de belägrade hade hopats på? Den onämbare hade redan kallats till vår värld. Inte ens i min vildaste fantasi kunde jag föreställa mig någonting värre. Alltsedan tidernas begynnelse har kaoset försökt sluka Ordningen, som emellertid är omgärdad med gedigna skyddsbarriärer. Visst har det hänt att inte ens vi kunde låta bli att utnyttja Kaosets strängt förbjudna kraftkälla, men nu hör detta till det förgångna och Kaoset har för länge sedan förbrukat de fördelar som det därigenom vann.

Det var i alla fall vad man ville tro. Jämviktens gudar är inte allvetande. Annars hade Ordningen fått finna någon annan i vårt ställe. Varje tänkande individ ser en mening med livet endast så länge det återstår någonting okänt.

Utän svårigheter och fiender finns det ingenting att leva för.

Och nu betraktade jag kallt, med armarna i kors, insvept i min svarta mantel, striden som just skulle börja. Brandej skulle falla, men de skulle skörda många offer. Det är tyvärr priset man får betala.

Vid fästningens murar och torn möttes de flygande ryttarna av alla de vapen och tillhyggen som öns försvarare, de som en gång i tiden hade burit det stolta namnet De sanna magikerna, bara kunnat uppfinna. Den mörka, tjocka dimman vid Brandejs fot böljade fram och tillbaka och slukade mina ryttare i hundraden efter hundraden.

Jag visste att det bland Brandejs försvarare inte bara fanns före detta Sanna magiker av min egen generation. Den onda ön hade varit en fristad åt otaliga andra som i olika tider och på olika sätt råkat hamna i Kaosets tjänst. Men inte någon gång i hela sin historia hade Brandej fått en sådan kraftig förstärkning som den dagen då min generations trollkarlar dök upp vid dess port.

Kaoset hade aldrig snålat med kraft åt sina tjänare. Allt som bara gick att smuggla in i Ordningen lades oavkortat i vågskålen för vår eviga kamp. Det var inte Brandej och dess magiker som skulle leda den avgörande stormningen av Ordningen, de stod endast för förberedelserna. Långa, grundliga förberedelser som sträckte sig över årtusenden. Kraft fanns det alltid gott om, däremot saknades talangerna som kunde bruka den. Med De sanna magikernas ankomst fick Kaoset precis vad det behövde.

Därför förnam jag nästan inga andra trollkarlar bland fästningens försvarare. Det sved ändå inom mig av sändebudets ord. Ja, jag räddade Sigrlinn den gången – men bara för att förlora henne igen. Hon försvann. För alltid. Och under alla oräkneliga år som förflutit sedan dess har jag inte funnit minsta spår efter henne.

Täckta av de bevingade ryttarna som uppehöll fienden kröp kastmaskinerna, såväl enkla som eldslungande och magiska, allt närmare fästningen. Mörka skärmar sköt upp och fälldes ut i luften ovanför tornen och mina ryttare fattade eld så snart de kom i beröring med Kaosets urkraft. I grådimmans djup – kände jag – hade mina trupper drabbat samman med horder av bestar som ständigt skiftade hamn, medan deras monstruösa käftar tuggade sönder allt som kom i deras väg, men även bestarna stupade en efter en, ty stormtrupperna kunde sin sak och visste vad som väntade.

Ingen hade ännu kastat in sina huvudstyrkor. Det fanns en orsak till att jag och Rakot spelade rollen som härförare, drabbningens dirigenter; ju mindre vi deltog med vår egen kraft, desto bättre. Men vad väntade Brandej på? Man får aldrig underskatta Kaosets möjligheter. Kanalen som förbinder ön med Yttre oordningen är ovanligt beständig. Om jag och Rakot hade fått för oss att förstöra den (bara kanalen, inte det som uppförts med dess kraft), hade ett dussintal grannvärldar strukit med. Navelsträngen skulle ändå bli kvar och vi hade fått ödsla en massa tid och möda på att avlägsna den blödande »svulsten«.

Precis när jag tänkte på att Brandejs försvarare ännu inte hade visat något speciellt initiativ, uppstod ett tjockt becksvart moln runt tornens spiror och tinnar. Takbeläggningen smälte och metallen rann i rännilar utmed väggarna; ryttarna som kretsat ovanför murarna drog sig motvilligt undan.

»Broder!« hörde jag Rakots vredgade skrik. »De har kastat ut täckelsen!«

»Det ser jag väl«, svarade jag sammanbitet. »Jag gjorde själv något liknande en gång. I Hedinsej. . . «

Mina trollkarlar arbetade frenetiskt, men deras fiender var trots allt Sanna magiker. De hade kanske gått emot sin natur när de anslöt sig till Kaoset, men de var Sanna magiker. På sin tid hade de vunnit slaget vid Hedinsej, när Nattens kejsardöme fortfarande stod på höjdpunkten av sin makt.

Och det var jag och mina bästa lärjungar som personligen hade försvarat fästningen.

Ack, vad länge sedan det var. . .

Kaosets täckelse vecklade långsamt ut sig och omslöt Brandej likt en fantomkupol. Kraften som lagts in i besvärjelsen var ohygglig. Det var en ridå vävd av Ordningens själva kropp, ogenomtränglig för murbräckor, kulor, svärd och pilar. 19

Liksom för levande kroppar.

De är starka, Kaosets lakejer.

»Broder«, dundrade Rakots röst i mina öron. »Broder, är det kanske. . . «

Ja. Så är det. Kaosets täckelse liknar Den onämnbare som gluf-sade i sig allt på sin väg genom Ordningen. Naturligtvis skulle den inte fara fram så där genom hela Tillvaron, men våra härar kunde i alla fall råka riktigt illa ut.

»Broder, sover dina magiker?!« gormade den osynlige Rakot.

Nej, mina magiker låg inte och sov. De kämpade som lejon, det var bara det att motståndaren var oöverbärlig.

Jag knöt mina nävar i maktlös vrede. Vi hade trots allt inte slagit till i blindo. Så många spejare, så många besvärjelser! Jag trodde att vi visste precis vad som väntade oss i Brandej – men vi misstog oss.

Öns magiker slösade ingen tid på skärmytslingar. De spelade ut esset direkt.

De flygande skvadronerna svepte tillbaka från bastionerna. Om det vore möjligt att bryta igenom ridån genom att offra dem alla – så hade jag inte tvekat. Men det var inte möjligt.

Även fotfolket och de tunga kastmaskinerna blev stående. Så länge Brandej förmådde upprätthålla täckelsen var fästningen nästan ointaglig. Nästan – jag och Rakot deltog ju inte i striden.

»Varför sade du ingenting om täckelsen?!« röt Rakot rätt i örat på mig. »Jag drar tillbaka mina mannar! Det här. . . det. . . « – han storknade av ilska och hade svårt att finna det rätta kraftuttrycket. »Varför tog du inte med Besvärjelseläsarna?«

»Vi tar frågorna efteråt, broder«, väste jag och bet ihop.

Under tiden hade mina trollkarlar kommit underfund med vad det var som pågick. Två dussin av dem hade samlats i en tät klunga och plötsligt slog en rasande klarblå flamma ut underifrån deras svarta slängkappor. Magikerna kastade sig åt alla håll och en gigan-

tisk svärds klinga av kristall med blanka, skimrande facetter steg upp ur den tända elden.

20 Alldeles riktigt, tänkte jag. Vad är den mest perfekt ordnade strukturen inom Ordningens gränser? En kristall, naturligtvis. Den matematiska regelbundenheten, beständigheten, symmetrin. Högsta graden av ordning. Mina krigsmagiker hade skapat en motvikt till Kaosets täckelse, ett slags murbräcka som kunde slå hål på skyddet som fienden satt upp.

En klarblå klinga... Det ryckte i mungiporna på mig och läpparna formade ett torrt, bittert leende. Södra Hjorward... Bergsguden... och det förtrollade svärdet i händerna på Hagen – den segerrike och unge, unge...

Nu hade täckelsen svällt upp som en padda. Mina kolonner lydde hastigt utdelade order och drog sig tillbaka från Brandej.

Jag blev inte direkt förvånad när regnbågsvarelsen återigen steg mot skyn över murarnas taggiga krön – likt en gnista mot den bleka, smutsgrå dimväggen som slöt fästningen i sin famn.

Andra försöket. Vilket misstag. Det var ett tecken på svaghet. De inser att de inte kan stå emot vår samfälliga anstormning, vilka dimridåer och krigslistor de än tar till. Däremot verkar de inte riktigt fatta att vi inte bara försöker ta hem segern, utan gör allt för att förlusterna ska vara så små som möjligt. Visst dör det soldater på slagfältet. Det är krigets lag. Vi kan dessutom belöna dem i livet efter detta. Somliga sänder vi till de glänsande Hjältesalarna, där de får rumla runt med andra förtjänta krigare och förlusta sig som äkta kämpar bör – tills Slutets timma är slagen och Sista striden ska stå (Gamle Oden är trots allt en äregirig man – och nu har man lite varstans återigen börjat tro på Valhalla och ett annalkande Ragnarök). Andra möts av jungfrur och evigt sköna kvinnor, ytterligare andra – Den eviga jakten, Den vilda framfarten. De stupades familjer gottgörs så generöst att de kan vältra sig i rikedom resten av livet – såvida de inte super bort alltihop, förstås.

Alltså får soldaterna gärna duka under på slagfältet, men inte grannvärldarna. Därför måste våra svärd stanna i skidorna och mina trollkarlar får försöka skingra täckelsen på egen hand.

Den blå klingan reste sig långsamt och pekade rakt mot den grå ridån. Brandejs sändebud flaxade frenetiskt med vingarna, då varelsen hela tiden måste väja för pilar, kastspjut och eldsprutande rör.

Jag lade mig inte i. Om sändebudet lyckades ta sig hit – då måste Brandejs magiker faktiskt ha något viktigt på hjärtat.

Det lyckades.

»Sigrlinn, Mörkerkännare! Vi har med oss hennes röst! Och vi kan visa dig hennes ande! Du är en gud, dig lurar man inte. Dra tillbaka trupperna, så får du tillbaka Sigrlinn.« 21

Trollkarlarnas befälhavare väntade på min befallning.

»Fortsätt.«

Den blå klingan sköt tyst upp i luften och for i väg mot fästningen.

»Stoppa den!« utbrast sändebudet. Jag ryste – det var en välbekant röst. Men hur länge sedan var det inte jag hörde den sist! »Stoppa den, Hedin«, bönföll den osynliga Estery. »Stoppa den. Vi vill ju bara leva. Du får tillbaka Sigrlinn. Vad mer vill du veta? Grottorna, namnen på lederna, kanalerna?«

»Ni ville alltid så hemskt gärna leva«, undslapp det mig.

»Och vem är skuld till det?!« skrek hon tillbaka. »Inte du, kanske? Var det inte på grund av dig som den galna slampan Feloste...«

Jag rörde lätt på handen – och varelsen snurrade runt i luften som om den hamnat i en våldsam malström.

Samtalet var över.

Ögonblicket därpå trängde den blå kristallklingan in i Brandejs uppsvullna grå buk.

»Argh!« Det lät som om själva materien suckade. Där blått och grått tangerade varandra uppstod en bländande gnista, först liten som ett knappålshuvud, sedan allt större. Några ögonblick senare, så korta att vanliga dödliga inte uppfattade dem, svävade en ny sol mellan min här och Brandej. I dess sken försvann såväl ön som dess försvarsverk och den grå täckelsen som omslöt alltihop. Och jag visste att snillen i dussintals världar inom kort skulle uppfatta ekot av det ohyggliga slaget.

Ögonblicken brann upp, det ena efter det andra, i Tidens stora härd; elden rasade, men från båda sidorna kom nya veck på Kaosets grå mantel framslingrande.

»Broder, vi ville inte klippa av navelsträngen, men vi måste nog«, hördes Rakots djupa basröst.

»Vänta lite, broder.«

»Du dödar henne! Du dödar oss alla!« flämtade Estery. »Och vi... vi måste... annars...«

Det kom som ett rapp av en eldpiska. Över Brandej reste sig något som liknade en klarröd tripod; dess tre långa ben sköt ut och slog ner på den osynliga »marken« där mina trupper kom marscherande, och genast bröt det ut våldsamma bränder. Jag snarare

kände än såg hur en av kolonnerna med soldater inte hann fly och genast förvandlades till aska. Det var inga vanliga eldsflammar.

»Reträtt! Och i spridd ordning!« röt Rakot till sin flank. Under tiden hade tripoden förvandlats till en skräckinjagande spindel. Mina magiker arbetade, men ännu syntes inte ett spår av deras ansträngningar. Vid övningarna hade allt gått som smort, men nu...

»Nu krossar vi dem, broder!« Rakot hade förlorat tålmodet. »Det finns ingen annan utväg!« tillade han då jag inte svarade.

Och jag kunde inte svara eftersom jag försökte förutse vad som skulle orsaka minst universella katastrofer, översvämningar, eldregn och invasioner av allsköns demoner i stil med De bockfotade. Hur många portaler skulle det krävas, hur många lokala messias måste man sända ut, var skulle man härbärgera alla olyckliga flyktingar...

Jag teg eftersom jag insåg att Rakot hade rätt. Utan vår medverkan skulle Brandej inte falla. Trots alla kanoner.

»Sätt i gång, broder.«

»Tripoden och täckelsen?«

»Ja. Och ingenting annat! Förstår du, broder?«

»Jag är väl ingen barnrumpa?« svarade Rakot förnärmat. »Då börjar vi. Ett, två, tre!«

Det är en helt annan sak att vara gud än att vara magiker. Även vi har en gräns, men innan den är nådd behöver vi aldrig fundera på varifrån kraften ska hämtas.

Jag hörde Esterys sista, ångestfyllda skrik – ögonblicket därpå hade vårt slag krossat varenda skyddsbarriär kring Brandej.

Av eldtripoden återstod endast ett askmoln. Den olycksbådande täckelsen försvann på en enda sekund. Blottad och värnlös svävade ön över avgrunden, men på tornspirorna vajade alltjämt de röda stridsfanorna och ingen hade för avsikt att hala dem.

Vi var just på väg att ge order om slutattacken, när...

... när fästningens murar, kupoler, tak och fundament överfors av oräkneliga sprickor. Tinnarna lossnade från murkrönen med

ett torrt knak, bryggor och gallerier störtade samman och varje sten som föll genomborrade ön likt förtrollade spjut. Den röda klippan krystade till och särade på sig, en okänd kraft krossade och malde sönder den ointagliga höjden och innan vi ens hann blinka förvandlades Kaosets gigantiska bastion till aska mitt framför näsan på mig och Rakot. 23

Och i mina öron skar de förtvivilade ropen från dem som jag en gång betraktat som den enda familjen som var värdig en Sann magiker.

Men den sista chocken kom när en röst trängde igenom larmet, en röst som jag helt enkelt inte kunde undgå att känna igen. Rättare sagt dess bärare.

... Jag hade fortfarande inte hämtat mig när den jublande Rakot kom flygande på sin mardrömslika drake.

»Seger, broder!«

»Seger och seger...«, sade jag och log vresigt, medan jag försökte utradera minnet av rösten och vad den hade sagt. »Men nu är det ont om tid. Om jag inte räknat fel behöver vi bara rädda fyra världar till att börja med. Du är väl bra på portaler, inte sant, broder?«

Rakot rynkade pannan. Att rädda flyktingar undan eldsvall hörde inte till hans favoritsysslor. Det var något annat än krig.

»Sedan tar vi itu med navelsträngen. Den får inte hänga och dingla så där...«

»Vänta, broder... Är alla verkligen – döda? Till siste man?«

Jag gjorde en sur min. Av någon anledning hade jag inte lust att berätta om den döende Sigrlinns röst och hennes förbannelse. Över mig.

»Börja med portalerna«, upprepade jag. »Om jag inte misstar mig är det bråttom nu.«

Rakot förstod. Och ställde inga fler frågor.